

Stăruință

După căsătorie, Lena s-a mutat cu soțul ei în casa unei bătrâne. A cheltuit mulți bani ca să-și aranjeze căminul, pentru că femeia le-a promis că le va face acte pe casă, dar după ce totul a fost pus la punct, bătrâna s-a răzgândit și i-a alungat din casă. Lena s-a judecat ani de zile pentru a-și recupera cheltuielile și nu i-a fost ușor; între timp venise pe lume un copilăș. Despăgubirea primită a fost prețul unui palton și această ultimă nedreptate a atras un lanț de neplăceri. Părinții ei au acuzat-o de nechibzuință, soțul i-a reproșat eșecul suferit. Și toate la un loc i-au zdruncinat sănătatea. S-a îmbolnăvit de nervi și a intrat în atenția medicului de familie cu un diagnostic grav. Crizele ei recidivau primăvara și toamna și atunci trebuia să urmeze un tratament riguros.

Aceasta era starea ei când eu am întâlnit-o. Am observat că zâmbea puțin și lăsa impresia că nu se bucură de viață. Datorită suferințelor prin care trecuse nu mai avea încredere în oameni. Și totuși în inima ei tânjea după ceva. Când eu i-am vorbit despre Mântuitorul, care a purtat pe cruce și bolile noastre, Lena a primit cu multă bucurie acest mesaj și s-a adâncit în cunoașterea lui Cristos. Și acesta era un semn că suferise mult. În primăvara aceea nu i-au mai trebuit medicamente. Acest lucru a făcut-o să-și dorească să fie și ea un copil al lui Dumnezeu. A promis că în vacanța de vară se va boteza și s-a ținut de cuvânt. Din momentul acela au început să se vindece rănilile ei sufletești și să uite de necazurile suferite. Și trecutul a fost îngropat, iar ceea ce a urmat a fost o viață nouă alături de Domnul. Bineînțeles că necazuri au mai fost, dar cu El i-a fost mai ușor.

Primele supărări au fost la locul de muncă, acolo unde ea nu avusese

niciun fel de probleme până atunci. Nu știu cum s-a aflat la școală despre convertirea ei, dar acest lucru a avut urmări imediate. Nu a mai fost învățătoarea apreciată, ci, dintr-o dată, a căzut în dizgrație. Și ca atare, i s-au repartizat elevii cei mai săraci, proveniți din familii cu probleme...

Lena a muncit mult cu ei ca să-i aducă măcar până la nivelul celorlalte colective de elevi și Domnul a fost cu ea. A obținut niște rezultate incredibile: elevi care au obținut premiul I la olimpiada pe țară și la alte concursuri școlare... Însă rezultatele acestea au stârnit invidia colegelor, iar ea a cules doar roada amărăciunii. Pentru ea nu au existat cuvinte de laudă, așa cum era de așteptat. Următoarea serie de elevi care i-au fost repartizați a fost la fel de slabă ca cea precedentă. Și Lena și-a reluat munca anevoioasă de a-i aduce la nivelul celorlalte clase, ca apoi să-i ridice mai mult. A stat multe ore după program, s-a străduit cât a putut și a obținut din nou rezultate deosebite, dar colegele au continuat să o trateze cu dispreț și să îi comenteze fiecare gest și cuvânt; devenise ținta răutății lor și le era tot mai nesuferită. De multe ori încercau să îi convingă pe părinții înstăriți să nu-și dea copiii la clasa ei.

Lena nu s-a apărât, nici nu s-a certat cu ele, dar a suferit enorm. Nu a putut să le mărturisească despre Dumnezeu, nu o băga nimeni în seamă. Așa s-au scurs mulți ani și într-o zi a venit peste ea o încercare foarte grea. A fost lovită de o mașină care tocmai se izbise de un vehicul în depășire. Lena a fost dusă de urgență la spital și în 24 de ore a fost operată de 4 ori. Zile întregi a stat imobilizată în pat și nu a putut să ridice nici capul de pe pernă. Avea dureri în tot trupul și respira cu greutate. Un ochi de-abia se mai deschidea. Fusese operată și la

pleoape: găsiseră bucăți de lemn, pietre, oase...

Am mers să o văd și m-am speariat. Doamne, ce se va alege de ea? mi-am spus. Dar în ciuda acestui fapt, am remarcat că Lena era plină de pace. Și acest lucru mi-a adus nădejdea că în final, va fi bine.

Lena s-a bucurat că mă vede. Își amintea vag cum s-a petrecut accidentul. A auzit o bufnitură puternică, a văzut vehicolul venind spre ea, a înțeles că va fi lovită și a ridicat o mână ca să se apere. Ar fi vrut să strige la Domnul, dar n-a apucat; o forță întunecată a venit asupra ei și a proiectat-o într-un gard, pe care l-a rupt în cădere. Până a ajuns la spital a leșinat de câteva ori.

- Am oprit o mașină cu brațul, doamnă! mi-a spus ea zâmbind.

Pentru mine a fost o minune că mai era în viață și putea vorbi în urma unei izbituri atât de puternice. Am crezut că o infirmitate gravă o va chinui până la sfârșitul zilelor, dar nu a fost așa. Peste 3 săptămâni, Lena a mers în cârje la nunta fiicei ei. Peste alte 2 săptămâni își făcea singură treburile gospodăriei, apoi a mers la gimnastică recuperatorie. Și-a reluat serviciul mai repede decât aș fi crezut, dar mai avea dureri.

Refacerea ei după accident a fost o altă minune de care colegele ei nu au vrut să țină seama. Cât a fost ea în convalescență, au făcut din nenorocirea Lenei un nou prilej de bârfă și comentarii.

Și au fost sarcasme și răutăți și se așteptau să audă că a murit, ca să își justifice atitudinea, dar Lena și-a revenit pe deplin, iar ele au rămas de rușine. Au continuat să refuze acest adevăr, pentru că nu le convenea. Adevărul lui Dumnezeu, însă, nu depinde de gândurile noastre. Și adevărul era că Dumnezeu a salvat-o pe Lena pentru că o iubește.

Chiar dacă finalul situației nu a adus căința celor din jur, Lena continuă să se roage ca Domnul să Se descopere și lor și crede că va veni și ziua aceea.

CECILIA MOLOCE